

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Jens Pot

Citation: Aakjær, Jeppe: "Jens Pot", i Aakjær, Jeppe: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki*. - 1919, Gyldendal, 1918-19, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer07tom-shoot-workid57201/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki*. - 1919

JENS POT (1912)

JENS POT stod i Skjortærmer og med nøgne Ben til Knæet i en levret Lerdynge midt paa Stuegulvet og ælfed, saa Sveden drap ned i hans filtrede Hageskjæg. Det var lige i Dagskjæret; den opgaende Sol begyndte svagt at gulne i Kalken inde i den store Alkoveseng ved Siden af Æltestedet, hvor Konen søgte at gabe Hjemskheden fra sig, mens hun prøvende letted paa den storstrubede Overdyne.

„Naa, en maa nok op og affensir!; det er snart højt Tidavs og æ Daa kommer sjelbøjen. Har du snart no Ler, en kan begynd med?“

„Om a haar no Ler!“ Jens Pot dansed „Masok“ i Lerdynge og trak de lange magre Ben op af Levvien med hørlige Svup, „ogsaa nøj te kongeligt Postelin! Vil du ta og fornem?“ Jens strak sin industrielle Mage en klæbrig Lerklat i Haanden. — „Aaejow!“ sa Sidsel Mari, mens hendes Fingre løb prøvende igjennem Leret, „det ser jo ikke ud til at vær saa tosset!“

„Nej, i Nød og Betryk kund der lendenmæ laves Smaakager af det. Men nu har a ogsaa staaet her og jumpet i to Timet; saa n u trænger a til min Davre.“

„Ja, det var ett sær,“ sa Sidsel Mari og saa anerkjendende paa sin Mand. „Du er misæl en biel sølle jen, naar du bare kund holde lidt igjen med den grimme Brændevin. Tho du er da ett nogen ren Barn, te du saadan skuld la dig forsnakk af alle og enhver.“

Nu var Jens Pots Ben staaet over i Kankan, saa Ler-

17*

klattene sritted i Buer over Langskamten og af og til med et Smæld stented mod Bilæggerens Forside.

Jens vidste nok, hvor den Præken skulde hen; og det var netop for at ta Brodden fra den, at han havde rejst sig saa tidlig fra Sidsels Side og gjort sig saa meget Besvær med Leret. Men saadan stak man hende naturligvis ikke Blaar i Øjuene, „den Sa-atan!“ Jens var i Almindelighed fuld af Beundring og Ros over Konens Flid; der leved en Talemaade der paa Eggen, som han var Ophav til: „Sidsel Mari hun er saa hwell som fi, sejer a fow, saa lyver a ett; jen ka misæl ett nær klaar sig for hind!“

Ja, dygtig var hun, men ogsaa skrap, saa det sved, hvis Manden traadte blot det ringeste over Skagten. Som nu i Aftes da Jens havde været et lille Smut i Skive med en Snes Æg og et Par Kokkyllinger. Det vil sige, han kom jo ikke til Skive; for da han havde naaet godt Halvvejen, mødte han „æ hvel Smed“, og han bød ham ind paa en Diam; og det blev baade til to og tre. Og hvordan det nu gik til, saa beholdt Smedens Kone alle Æggene, og Smedens snottede Unger havde lukket op for Spaankurven, saa Kyllingerne var kommen i Frihed. Smedekonen havde senere villet hjælpe ham med at snære Kyllingerne med et af sine Høsebaand. Konen havde i den ene Ende af Høsebaandet og Jens Pot i den anden. Det saa virkelig til Tider truende ud for Kyllingernes Frihed; men den trædske Smedevlv var ikke meget ivrig, og Jens Pot ikke overdreven ædra, og hver Gang de havde faaet en langbenet Kok klemt op mod Kalkvæggen, saa enten stumled Jens over Snoren, eller Haren spored sin Ganger og fløj med larmende Vingeklapren op i Tagskjægget. Da de havde forsøgt denne Jagtmetode nogle Gange, bestandig med samme magre Resultat, erklæred Smedekonen, at dette her førte til ingenting, og at det Par radmagre Kokkyllinger — som hun kunde bande — aldrig var en Kjærne for meget for det, han havde siddet og vrødt i sig af baade Spise og Drikke. — Jens Pot var for Tiden alt for svag i Logikken til at kunne rejse nogen virkningsfuld Protest saa Kyllingerne ofredes; og da han noget senere, stærkt svingende, begav sig paa Hjemvejen, stod Smedens Unger paa et ophøjet Sted og kvad i Kor følgende Nidvise med Henblik til hans jordbundne Flugt efter Kyllingerne:

„Jens Pøt, Jens Pøt,
Jens Tommel-i-Tot,
du mist di Kywling, men fanged en Rott!“

Jens Pøt var da ellers en glæv Mand, der sjælden skejed ud. Han gik altid de 2-3 Mile frem og tilbage til Kjøbstaden, om saa han aldrig havde saa meget af slæbe paa. Hos Kjøbmanden fik han fyldt sin lille rødrede Kluk-flaske med 8 Graders Fusedrødevin; den tog han en lille Lurk af paa Hjemvejen nu og da, men det var altid en god Sjat paa Bunden til Døling mellem Sidsel Mari og Børene (mens de havde nogen hjemme af dem). Jens' gode Hjerter taalte ikke, at nogen — selv de unyndigste — sad termundet ved hans Bord, naar Lykken havde smilt til ham selv med sine milde Gaver. Men hin uhykelige Aften var han kommen helt tomhændet hjem og havde anstillet Ulykker oven i Kjøbet. Sidsel Mari havde nemlig lige fremstillet en halv Snæs Potter, den Tids dybe, underligt begede Kaffekander, som han var en Mester i, og som ikke søvnedes selv i det fattigste Hjem. De stod nu paa Stokke med Bunden i Vejret rundt om Kakkel-ovnen for at tørres, forinden de skulde i Ovnen. Det var bleven ud paa Aftenen, før Jens naadede Hjemmet. Sidsel Mari havde puttet sig, og Jens maatte derfor se at klare sig selv. Men Smedens Brødevin havde endnu langtfra udspillet sin Rolle men rumsterede farlig rundt i Jens Pots i Forvejen ikke særlig velforvarede Hoved, og lige i det Øjeblik han skulde krænge Benklæderne ud over Sokkerne, tog han Overbalance, dejsed ind imod Kakkelovnen og de opstokkede Potter, der alle som een rasled mod Stengulvet som et Kortus. Sidsel Mari vaagned ved Rabalderet og troed først, det var Katten; men da hun mærked, det var Manden, steg hun over Stokken som en Tordensky; tavs men ladet med Lyn drev hun ind i Mørket; en Haand løftedes og faldt et Par Gange med et død Smæld, et Par Skygger ravede tilbage over Sengestokken uden større Spektakel. Saa var den Pøtte ude!

Jens havde ved sin første Opvaagnen fjernet ethvert Spor af Nattens Uheld, og Sidsel Mari berørte kun Æmnet flygtigt, da hun mærked, at Jens var i fortrinligt Arbejds-lune. Og arbejdes skulde der, ud af karsken Bælg, da Aarets Hovedbegivenhed Sjørup Marked stunded til. Det tænktes der paa og taltes der om hele Aaret igjennem.

Der slog de deres Hovedslag, solgte alt det, de havde lavet af Potter Aaret rundt. Tre—fire Maaneder i Forvejen rejste de stræbsomme gamle sig af Fjerene, før Fanden havde faaet Sko paa, for at kunne faa en tilstrækkelig lang Arbejdsdag ud af det. Den graa Lerkump drejed og drejed paa Sidsel Mari's Knæ, puffedes og knubsedes med knyttet Næve udvendig og indvendig, indtil Formen kom frem, en underlig rundbuget Tingest med koket Tud, som Sidsel Mari formed med stiv Pegefinger og overdaadige Armbevægelser.

Markedet faldt en Dag i Septembers Slutning, saaledes at de første sure Æbler solgtes her før noget andet Sted. Det var jo for alle det store Spørgsmaal: Hvordan bliver Vejret? Det blev dette Aar storartet. En klar dybblaa Himmel med lyagkrydret Vind lige fra Morgenstunden. Allerde Kl. 4 var de to gamle ude af Sengen for at ordne alt til Afmarchen. Vognen holdt for Døren med gnistrende Fade og sorte Lerkrukker dybt i den skjærmende Halm. Sidsel Mari kom stadig med nye Beholdninger, og Jens Pøt var en Mester i at „gvolle hen“, faa det ene Kar sat indeni det andet i taarnhøje Stabler indenfor Vognens Fading.

„Nu har a misyw ett mir at gjør godt med, min Far!“ sa Sidsel Mari og slog Støvet af sit Forklæde. „Men lad os nu sælge det først, saa gaar vi misæl ett hel Paan paa!“

„Nej, det er fandenmæ et Par hwel gammel Knager, der bor her bag æ Hedbakker, hvad, bitte Mor!“ sa Jens og visked Sidsel om Kinden med den knudrede Haandbag, mens han slog Svøbet over de dinglende Pottestabler.

„Ja, aaja, det er jo altid rart at tjene en Skilling; det en selv laver, det kommer en da ærligt til.“

„A tror saagu aldrig, vi har haft saa meget at knagle af Sted med.“

„Nej, det er maaske bleven møjleajted!¹⁾ Tror du nu, æ sælle Dyr kan trække det?“ sa Sidsel Mari.

„Ok, den Madam!“ svared Jens med Henblik paa Hesten, „hun er som en Lopp paa en Glød; hun tar det som en Rej. Blot a nu haaj haft hende spændt for Vognen.“

Kort efter kom Jens hivende med Naboens Lotte, et

1) Iovlig meget.

gamme! Udgangsæg, der engang havde været Herstrabshest, men nu gik paa Naadsensbrød hos en Fiskehandler. Hun fulgte stridig og modvillig efter Grimskaffet og flytted de laadne Hove, som var der ikke Ledder skabt hverken i Kræ eller Koder. Omsider fik de da Krikken i Selet, svang sig op paa Sædefjælen og kom til Snoldren.

Jens Pot følte sig som en mægtig Velhaver. Kun denne ene Gang om Aaret havde han en Plisk i Haanden, thi han ejed ikke selv Hest; det holdt hans Hankorn ikke til; men desmer nød han Kusken Rolle ved denne Lejlighed. Især dog saa længe han kjørte forbi de usselige Hytter heroppe i Hedebackerne; naar han kom ud paa den rigtige Landevej, kneb det jo lidt at holde Monnet mod de tykke vel-fodrede Gaardmandsæg. Men her langs Enspurvejen, hvor de lyngtaakte Hytter laa drit-drat! med et Par graanæsede Paar paa Sandbrinken, et Ovnskod støttet mod Tagskjæget og en Unge med bar Ende i Forretning paa Aske-dyngen, her blev Lotte sig stropet op: „Hyp-hyp! høj-høj! saa i Jens Pot, bitte Folkens! Han er nok nåe med egen Befordring i Dag! eller saa godt som! Slik i ham den, i Sutter! — Hovedet op, Lotte! Det er ikke raadne Fisk, du kjører for i Dag; nej, det er fandenmæ gode danske Varer lige fra Jens selv til den sorteste af hans Jydepotier!“

Tiden har ikke mange Overraskelser paa den jydsk Lyng. Dagene glider i surt og stændigt Slid. Men kommer Glæden saa endelig til éns Dør, saa gribes den med begge Hænder. Og Sjørup Marked var saadan en Allemandsforlystelse i Hedens Land. Lige fra den tidligste Morgen stod Vejene i Taage efter uendelige Rækker af Vogne, der rasped af Sted gennem Gruset ud mod den lille Landsby, hvis Navn i Dag var paa alles Læber. Flokke af Smaa-høvder i brogede Farver og med Møglager ned ad Laarene skejted af Sted paa ømme Kiøve og styrted i Vejgroften for de kjørende, mens Trækkeren galed ud af sin sovsede Mund og svang sin flækkede Hasselkjæp hid og did over de hoppende Studerygge. Alt stimed i Dag mod Sjørup, Kjørende og Fodgængere, Trillebøer og toppede Læs; fire Landeveje, der skar hinanden i et Kors foran Kromandens Dør, spyed Meeneskestrømmen fra sig, og hver en usselig Gangsti eller Markvej bar Folk til Stedet, indtil det hele var som en kogende Kjedel.

Man skulde synes, det var en vovsom Sag at kaste sig i denne Strøm med saa skrøbelige Varer, som dem Jens Pot førte, men som det hedder i Visen:

„Jens var aldrig bange,
skjønt der var saa mange.“

Med de tunge Fedtlæderstøvler helt ude over Hammelstokken og den lodne Kabuds trykket godt ned over Øerne sad han og opmuntred Lotte til gale Stræger baade her og der, til Forbikørsel og forceret Trav ind i en Vognstimmel, hvor Forsigtighed var påkrævet. Et Par Gange havde han da ogsaa haft Held til at rende Vognstangen ind i en anden Mands Bagsmække, saa Kvindfolkene hyled, og Kusken skar et Par salte Eder af til ham. Men saa snart det opdagedes, at det var Jens Pot, opløste Vreden sig i Latter og medynksfulde Skuldertræk: „Tho han kjører, som havde han stjaalen baade Hest og Vogn.“ „Ja, naar Staakter kommer til Marked, saa faar Kræmmeren Pengel!“ — Men Jens lod dem haane og hidsed sin Lotte til nye Letsindigheder. Og Sidsel Mari, der sad inddølt i en Bunke Tørklæder og andre Underligheder, saa man bare saa hendes pensé-blaa Næsetip, hun nød denne Kjøretur som et Barn. Skjønt hun ikke sa et levende Ord, saa fryded hun sig desmere i Tavshed. Naar Lotte strøg Stenene med sine plumpe Sko og stemped hen ad Vejen i sin ledløse Humpen, kilred den vilde Fart formelig Sidsel Mari i Hjertekulen, saa hun maatte gribe i Sædefjælen med begge Hænder for ikke at dejsse bag over i Potterne.

Klokken var ikke meget over otte om Formiddagen, da Jens Pot med saa kraftige Fiskemæld, som der kunde præsteres af en almindelig Hampesnor paa et Heselkskaft, skumpled ind over Markedspladsen bag ved Kroen. Nu kom der en travl Stund for Sidsel Mari, der skulde ha alle Kørene pakket ud og stillet til Skue, mens Jens fik Lotte sat paa Stald. Som Sidsel Mari stod og bredte sine Varer ud over Grønningen, kom en Mand med en bred Guldsmør om Kasketten hen og gav et Par knappe Ordre.

„Aae, Jøsses, æ Politi!“ tænkte Sidsel Mari og kom til at ryste helt ned i Knæerne, skjønt hun intet ondt var sig bevidst. Men Sagen var ikke værre. Denne Ulykkesfugl gik blot og drev, som vidste han ikke, hvorledes han skulde

faa Haas paa Tiden, saa havde han styret hen mod Sidsel og ordret hende til at trække et Par Jydepotter nærmere ind mod Vognen, „for ikke at genere Trafikken“.

— — Naa. Dagen led. Solen kyssede paa Fingrene til Sidsels sorte Jydepotter saavel som til de røde bugede Kovse og skjønt-tudede Kaffe-kander. Handelen gik straalende. Jens Pots fedtede Snørepung var ikke i Hvilte Dagen lang, men drejed snart „aveit“ og snart „fjorkert“, naar en Seddel skulde byttes eller et blankt Kronestykke sænkes ned til de øvrige. Der ind imellem laa den i hans dybe Bukse-lomme svulmende som en Blære og tung som en Kulle. Jens Pot syntes, at Livet var herligt! Og naar Livsfølelsen overvældede ham, greb han i Baglommen eller sin lille Sanglærke, tog et klart og dybt Drag og rakte øjeblikkeligt videre til Sidsel Mari. De stod midt imellem to af Verdens største Vidundere, Sosløngen og den seksbenede Kalf, men Sidsel Mari misundte ikke deres Ejermænd disse Skatte; hun var vel tilfreds med sine; ja hun voved endogsaa at sætte een af sine Gryder paa tre op mod hele Herligheden.

Længe før Aften havde de solgt Rub og Stub, det sidste til forhøjede Priser.

„Nu skal vi surenne hæn og more os!“ udraabte Jens Pot, da den sidste Kovs var gaaet. „Vil du ett ha en Ævel?“

„Aa, de er vel saa dyre endnu?“ indvendte Sidsel Mari.

„Nej, det gjør karenne ingenting; har du Lyst til en Ævel, saa skal du ha den.“

De stod allerede og tingede med Æblemanden. Sidsel bestemte sig for en fristende stor en. Aldrig saa snart havde hun sat Tænderne i den, før Vandet stod hende i Øjnene.

„Den er maaske ett rigtig mo?“ spurgte Jens deltagende.

„Nej; den var endda sur — og haard,“ sa Sidsel og laved grimt Ansigt; men var den kjøbt og kjøbt dyrt, saa skulde den karenne hemed! Og ned kom den, om end det ægled ved de sure Tandstumper.

Fra Æblerne gik de to letsindige gamle over til Karussellen, hvis drejesyge Toner frængte ind i hver Krog af Menneskers og Dyrs Hjørner.

„A vil bare se paa det da,“ sa Sidsel, endnu før Jens havde talt om, at de skulde forsøge.

„Nej, misæl skal du op og kjøre; det kan du sagtens holde ud!“ sa Jens Pot energisk.

„Nej, a blir helt fortussiet i Hovedet; og hvif skal vi ikke spare de Penge?“

„Snak om en Ting! Har vi maaske ett Raad til en bitte Krumm Fornøjelse en Gang om Aaret?“ Jens var bievnen hidsig. „Saa ved a Dæwlen spill mig ett, hvorfor vi tjener de mange Penge!“

„Jaja da,“ svared Sidsel spagt, „a vil saamænd gjerne gaa med, men a bliver jo saa forhvingelt!“

De to gamle gik begge i Gyngen. Jens satte sig skrævs over en fyrig Gris. Sidsel udsøgte sig med Omhu en Lænestol. Sidsels Hjærte hamred under Kjoelivet, endnu før Karussellen var sat i Bevægelse; allerede ved første Runde syntes hun, at Sol og Maane og Syvstjærnen dansed Svejtrit for hendes Øjne. Ved Karussellens Stands udstødte hun et stort Raab, som vaagned hæn op af en Daanelse: „Aa Ve og Verden! Hvor er a endda hæn?“

Paa vaklende Knæ styrtd hæn bort ira Stedet, før Manden fik udpønset nye Udskejelser. Da de kort efter sad i Ro og Mag ved en Kop Kaffe og en Jødkage i en af Teltene, kom den praktiske Sans, der alle Dage havde været Sidsels stærke Side, til Udbrud gjennem følgende Heustillinger til Manden: „Nu tykkes a, Jens, du skulde la mig passe paa Pungen, til vi kom hjem. Det har været en god Dag for os. Det er mange Penge at gaa med, og en ved ett, hvad Uheld en kan ha; der er meget skidt Folk her paa Markedet. Giv du mig æ Pung!“

Jens læstede sine rødrandede Øjne paa Konen og sa hvast:

„Har du maaske no Buxelomme at ha den i? Kunde a ikke gjerne betroes Pengene, til vi kom hjem?“

„Nej, Jens, nu skal du lyde mig; det er, som a siger; det er ett Narspøg at bli af med saamange Penge. Du skal nok faa en Skilling for din egen Mund. Men a raader dig for dit Bedste.“

Op i de omsiddendes Paasyn maatte Jens omsider lange den svære Pung over Bordpladen til Konen, som stak den ind paa sin Barm efter først at ha skudt to Kroner over til Jens Pot.

Jens blev med eet saa travrig. Indtil dette Øjeblik havde han været i Humør til at gi en Omgang til hele Markedet. Det var maaske noget i den Retning, hans kloge Viv frygted. Men det var haardt for Jens. Nu skulde der meget til at sætte ham i Humør igjen. Jens gik da ud for at søge de store Ting, og i et andet Tei traf han saa paa „Helmisslagteren“, en kjendt Figur paa de fleste Markeder, om hvem der gik de utroligste Historier. Engang havde han mistet en Hest i forholdsviis ung Alder. Slagteren fik Konen til at hjælpe sig med at stable det døde Dyr paa Benene og stive det af med Stolper og Stokke. Saa drog han til nærmeste Marked og begyndte at indlede Handel om Krikken. Han fortalte sandfærdig om dens unge Alder, men intet om dens dødelige Borgang, forlangte en yderst lav Pris; fik en til at byde endnu mindre; en anden bød lidt over denne og saaledes videre, indtil Slagteren fandt, at nu kunde Spøgen være lang nok. „Jamen du skal ta den, som den staar norden min Lade.“ Ja, Prisen var jo yderst lav, saa Kjøberen fandt ikke, at Risikoen kunde være saa farlig; han slog til, og maatte pænt betale Slagterens døde Krikke for levende.

I sin fortvivlede Sindsstemning gav Jens Pot sig da i Lag med dette Afskum. Da de havde drukket nogle „Sorte“ sammen, begyndte Slagteren at prale af sine Heste; som de kunde løbe, det var der ikke Mage til! Jens Pot var ikke tilbøjelig til at tro meget paa det, med det Kjendskab han ellers havde til Slagterens Forspand. Jens følte Trang til selv at rutte lidt med Ordene; han var overbevist om, at Lotte, den gamle Herskabshest, hvis Stamtavle han gjorde glørrigere og længere end et omåt Aar, var i Stand til at holde baade Slagterens og alle andre Bondemærker Stangen.

Ja, fra Slagterens Side skulde der ikke være noget i Vejen for en Parré. Ord nok: Helier ikke fra Jens Pots! — Naa jaja; Jens kunde selv bestemme Væddemaalet; og Jens Pot, hvis Mynténhed altid var Lerkar, vædded da med Slagteren om to Dussin Mælkesaiter; saafremt han maatte faa et Forspring paa mindst 200 Alen, skulde Slagteren ikke være i Stand til at komme ham saa nær, at han kunde kaste et raat Kalveskind bag i Jens Pots Vogu. Kapkjørslen blev fastsat til et Tidspunkt om Aftenen, da

de fleste Markedsvogne var hjemkørte. — Jens nævnte klogeligt ikke noget til Sidsel Mari om sine Hensigter. Det sad ham stadig i Hovedet med Pungen, og Sidsel vilde ha godt af en lille Forskrækkelse.

Da Tiden var for Haanden, gik Jens hen for at op-søge Lotte; han fandt hende i bedste Velgaaende i Færd med at æde den Hakkelse, som de øvrige Heste havde ladt tilbage i Krybberne. Sidsel kom paa Vognen; Jens var mere opnømt, end Sidsel tykte om. Hun skulde vist ikke ha givet ham saa frie Tøjler, som han havde haft de sidste Timer; de havde lang Vej hjem, og det var bleven grimt mørk. „Naa, i Guds Navn!“ sa Sidsel, da Vognen begyndte at skumple ud af den ujævne Krostald; „kan du nu passe godt paa Tømmen, Jens!“

Jens svared med et dygtigt Ræk hen over Lottes Høfteben. Lotte havde virkelig den sidste Timestid nappet megen god Havre og var desuden tilpas med, at det var for hjemgaaende, saa hun piltred godt af. Men for Jens var det endda ikke nok. Lotte fik et nyt salt Røp over Sidebenene.

„Ih, hvordan er det endda, du sidder og pisker løs paa det sølle Dyr,“ begyndte Sidsel. „Lad os endda ett saadan flyv af Sted i det Brandmærke!“ Men Jens Pot gav ingen Pardon; han sad ligesom og lytted med Nakken og alle Sanser spændt, og Pisken faldt igjen med bred Haand over Lottes af Mørke opslugte Rygstykker. Ingen af dem kunde skimte en Haand for sig, Hjulene rev af og til Kanten af en Grusdyng og rasped videre. Jens hørte nu skarpt Trav bagude; Pisken faldt rappere og rappere, Lotte sprang i Vildelse uden at føle noget Ansvar for Vej eller Grøft. Sidsel sad med Livet i Hænderne, stærkt besluttet paa at gribe ind, om noget galt skulde ske. Bæstet maatte jo være fuld, saadan som han opførte sig! De havde allerede kløvet Toppen af et Par Grushobe; naa! nu var der én igjen; nej, det gik aldrig godt! Sidsel Mari greb over for at faa Tag i Tømmen, Vognen krænged, een, to, tre, rullede hele Spandet ned af en lav Skraaning; Hesten stod heldigvis stille; Sidsel vilde skribe op, men fik brat Jens' brede Haand stemt for Munden. I det samme rased et Kjøretøj forbi som Asgaardsrejen. Gnisternerne vred sig blaa og gule fra Hestens Sko, Sand og Grus stritted favnelangt ind i Mørket.

„Lad ham nu kun kjøre, den Taari!“ sa Jens lavt. Først efter en Tids Kjørsel, da Slagterens Mesie var mere døde end levende, indstilled denne slukøret sin Forfølgelse. Det var ham en Geade, at den Pijlik af Jens Pots kunde ha gjort det ud med saa ringe et Forspring.

„Gud ske Lov, te vi er kommen af med vore Potter!“ var Sidses første Ord, da hun blev klar over, at ingen var kommen til Skade. „Men er det en Maner at kjøre paa? Hvad om nu en af os havde brækket Halsen!“

„Saa kunde du ha ladet mig beholde Pungen, Mor!“ svared Jens Pot med trodsig Holdning.

Da skjønned Sidsel Mari, at der var farligere Kræfter i Manden, end hun aned, og uden yderligere Bebrejdelser hjalp hun ham i Tavshed atter Vognen paa ret Kjøli.